

Aar siden, synes jeg ikke berettiger til at sige, at den Uret skal bevares et Aar til. Nu maa vi dog huske paa, at disse Folk i Virkeligheden have en meget ringe Indtægt. Lad os tænke os en Landpost, der har en Budgang, der varer 6 Timer; herfor faar han i aarlig Løn 450 Kr. Saa oplyser Landpostbudene, at de udenfor denne Budgang have fra 1—1½ Times dagligt Arbejde paa Postkontorerne med at ordne deres Postsager før og efter Budgangen, og derfor faa de ingenting. Man kræver altsaa af disse Folk 7—8 Timers dagligt Arbejde og giver dem derfor kun 450 Kr. aarlig. Jeg synes derfor, det er haardt nok at sige: Du maa vente, vi gjorde Uret for 1½ Aar siden, men alligevel skal du vente 1 Aar til. Vi Socialdemokrater søge nu at gøre denne Uret god igen, og jeg synes, at den højtærede Minister skulde slutte sig hertil. Som disse Folks øverste Chef synes jeg, det var hans Pligt, og det vilde være en stor Ære for ham, om han gennemførte et saadant Forslag.

Med Hensyn til Sygehjælpen udtalte Ministeren, at der var gjort adskillige Indrømmelser i de senere Aar: først skulde de gaa i hel Maaned, inden Sygehjælpen begyndte, saa nedsattes dette Tidsrum til 14 Dage efter Sygdommens Begyndelse, og nu er det nedsat til 7 Dage. Den højtærede Minister udtalte, at det vilde være en ren Gave, om Staten gik ind derpaa. Jeg synes ikke, man har Lov at bruge dette Udtryk, kalde det Gave, naar Staten under Sygdom og vanskelige Forhold kommer disse Folk til Hjælp, der for en meget lille Løn udføre et virkelig nyttigt Arbejde. Et saadant Tilskud vilde være noget, Landpostbudene ærlig og redelig have gjort Arbejde for, og man har ikke Lov til at staa og berømme sig af, at man er gavmild, at man skænker dem milde Gaver.

Den ærede Ordfører berømmede sig og sit Parti af, hvad der var ydet til Landpostbudene i, jeg ved ikke hvor mange Aar. Han nævnedes en Række Summer, jeg kunde ikke høre de enkelte, men det var vistnok overordentlig meget, som Ordføreren nævnedes, at der fra Statens Side var gjort over for Landpostbudene. Man skulde derefter tro, at naar man havde

givet saa uhyre meget og været saa rundhaandet, maatte disse Landpostbude have det som Blommen i et Æg, og at det var en af de bedste Stillinger i Landet, og saa har et Landpostbud, som nævnt, ikke mere end 450 Kr. for 7, maaske 7½ Times dagligt Arbejde! Det synes jeg ikke er noget, man skulde prale af. Det er jo bare et Bevis for, at hidtil har Stillingen været rent ud elendig.

Man siger, at Staten har ikke Raad til at imødekomme Landpostbudene. Men de Ønsker, der have fundet Udtryk i vort Ændringsforslag, ville kun andrage 62,000 Kr., og selv om de bevilges, bliver der dog et Overskud paa Postvæsenet af ikke mindre end 588,000 Kr. Jeg synes derfor ikke, at den højtærede Minister har Ret til at se med Bekymring paa Postvæsenets Balance, der kunde meget godt være Raad til at yde disse 62,000 Kr.

Den ærede Ordfører henstillede til mig at tage vore Ændringsforslag tilbage, ellers, tænkte han vel, skulle vi vise, at vi kunne mase dem ned, saa de ikke komme igen. Jeg skal ogsaa være villig til at tage dem tilbage, men paa en Betingelse. Den højtærede Minister udtalte før og Ordføreren bekræftede det, at med Hensyn til Sygehjælp kunde den højtærede Minister meget godt administrativt gøre en Indrømmelse overfor Landpostbudene. Jeg siger saa: Nu vil jeg slaa noget af paa min Side, hvis den højtærede Minister vil gøre den Indrømmelse, at han vil yde Landpostbudene Sygehjælp efter 2 Dages Sygdom. Paa den Betingelse skal jeg være villig til at tage Forslagene tilbage, ellers vil jeg finde mig i den Skæbne, at det højtærede Flertal maser dem ned.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg har ikke, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, rettet Bebrejdelser mod ham eller noget andet Medlem for, at man ikke ved Postlønningssloven optog Husleje-godtgørelse til Landpostbudene, lige saa lidt som jeg har sagt, at man den Gang gjorde Uret mod dem. Men jeg har erindret om, at det ikke ligger længere tilbage end 1902, at vi vedtog Lønningssloven for Postetaten, og vi maatte dog den Gang formodentlig være gaaede ud fra, at nu